ΕΤΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. 238 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 18—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΜΟΥ ΑΡΘΡΟΝ

—

Θ' ἀναγνώσητε σήμερον τόσας πολιτικὰς ἐπιθεωρήσεις, τόσους θρήνους ἢ ὕμνους ἐπὶ τοῦ **1881**, τόσας ἐξιστορήσεις πολιτικῶν γεγονότων παρελθόντων, τόσα ἀναμασήματα τῶν καθ' ἡμέραν ἄρθρων, τόσους κοινοὺς τόπους καὶ τόσας κενὰς φράσεις, ὥστε θὰ ἦτο ἐκ μέρους μου λίαν ἄσπλαγχνον ἂν σᾶς προσέφερον καὶ ἐγὼ μίαν πολιτικὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ λήξαντος ἔτους, ἕνα ἐπιτάφιον εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ **1881**.

*
* *

Ἐγὼ — ἂς ὁμιλήσωμεν ὀλίγον περὶ ἐμοῦ— ἐγὼ εἶμαι ἀλλόκοτος ἄνθρωπος. Δὲν ἀναβάλλω τίποτε ὅπερ ὑπεσχέθην νὰ πράξω, οὐδὲ ἂν πρόκειται νὰ παρευρεθῶ εἰς ... τὴν κηδείαν μου. Προτιμῶ νὰ μὴ κηδευθῶ ἢ νὰ παραβῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου. Καὶ μάλιστα ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν οὐδέποτε εἰς οὐδένα ἔδωκα. Καὶ ἰδοὺ καὶ ἄλλος λόγος δι' ὃν σήμερον ἐνῷ ὅλοι οἱ γράφοντες καὶ μὴ γράφοντες θὰ λάβωσιν ὡς θέμα των τὸ λῆξαν ἔτος, ἐγὼ θὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ τῶν βουλευτῶν τῶν νέων ἐπαρχιῶν, ὀλίγον περὶ Τρικούπη, περισσότερον περὶ Κουμουνδούρου, ἐλάχιστον περὶ Διληγιάννη, δύο λέξεις ἐπὶ τῶν ἄρθρων τῆς *Ὥρας*, καὶ ἴσως ἴσως περὶ ὅλων τῶν ἄλλων πραγμάτων ἐκτὸς περὶ . . . ὅσον σᾶς ὑπόσχομαι τώρα.

*
* *

Τί νὰ σᾶς κάμω! Ἔδωκα ὑπόσχεσιν εἰς τὸν .... ἑαυτόν μου καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὴν παραβῶ. Ἂν ἐπιμένετε ὅμως ἀπαιτοῦντες ἐπιθεώρησιν τοῦ **1881** θὰ ὑποκύψω καὶ θὰ σᾶς προσφέρω μίαν. Καὶ ἐπειδὴ ἐπεμείνατε ὑπέκυψα καὶ ρίψατε τὸ βλέμμα σας ὀλίγον παρακάτω καὶ θὰ ἰδῆτε μίαν ὑπὸ τοῦ φίλου μου **Τενεκὲ** γεγραμμένην ἀλλὰ . . . . θεατρικήν. Νομίζω ὅτι ἀφοῦ ὅλαι αἱ ἐφημερίδες τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ὅλοι οἱ στιχουργοὶ, εἴτε διανομεῖς εἶναι, εἴτε ὁδοκαθαρισταὶ, εἴτε κλητῆρες ταχυδρομικοὶ ἢ τηλεγραφείου, εἴτε κανδηλανάπται θὰ ἐνασχοληθῶσιν ἐπὶ τῶν μεγάλων συμβάντων τοῦ **1881** ἐμμέτρως ἢ πεζῶς, εἶναι δίκαιον τὸ **Μὴ Χάνεσαι** ν' ἀφήσῃ τὰ τετριμμένα, νὰ σᾶς προσφέρῃ ὀλίγην ὕλην μᾶλλον καλλιτεχνικὴν, ὀλίγην ποίησιν καὶ οὐδεμίαν εἰδοποίησιν.

*
* *

Ἔπειτα νὰ σᾶς εἰπῶ. Ὅλαι καὶ ὅλοι θὰ ἦσθε κεκμηκότες, διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ σᾶς ἔτυχε κἄπου καμμία βασιλόπηττα, κατεσκευασμένη καὶ κατὰ τὰς ἓξ διαφόρους συνταγὰς τῆς *Νέας Ἐφημερίδος*, νὰ τὴν κόψητε καὶ νὰ τὰ κόψετε. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν τὴν κόπωσιν θὰ ἦτο σκληρὸν ἂν προσέθετον καὶ ἐγὼ ἄλλην καὶ ἂν σᾶς ἠνάγκαζον ν' ἀναγνώσητε σοβαρότατα πράγματα, ἂν ἐθρήνουν διὰ τὸν κατὰ τὸ **1881** ὄλεθρον τῆς πατρίδος, ὡς τρικουπικὸς, ἢν ἂν ἠγαλλόμην ἐπὶ τῇ εὐδαιμονίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ὡς κουμουνδουρικός. Βλέπετε ὅτι σᾶς γνωρίζω καὶ μὲ γνωρίζετε. Αὐτὰ, ὡραῖαι μου ἀναγνώστριαι, σεῖς δὲν τὰ σκώνετε εὔκολα, εὔκολα σήμερον. Μόλις δύνασθε νὰ ὑποφέρετε ἓν πολιτικὸν ἄρθρον καὶ αὐτὸ ἰδικόν μου. Βλέπετε τὴν μετριοφροσύνην μου. Γνωρίζω ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς σας κρύπτετε ἕνα ἔπαινον δι' αὐτὴν καὶ τοῦτο μ' ἐνθαρρύνει εἰς τὸ νὰ ἦμαι πάντοτε οὕτω μετριόφρων. Διότι φαντάζομαι πρὸς στιγμὴν τί ἐντύπωσιν θὰ σᾶς ἔκαμνεν ὁ ἐγωϊσμός μου, ἂν σᾶς ἔλεγον ὅτι τὰ ἄρθρα μου εἶναι ὡς τοῦ Μιμῆ τῆς *Ἐφημερίδος*!

*
* *

Βλέπω ὅμως ὅτι εἶναι καιρὸς ν' ἀρχίσω τὸ πολιτικόν μου ἄρθρον καὶ ἀρχίζω. Ἀλλὰ πρὸ τούτου συγχωρήσατέ μοι νὰ σᾶς ἀπευθύνω μίαν ἐρώτησιν. Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ **Μὴ Χάνεσαι** σήμερον μὲ τὰ καινουργῆ του στοιχεῖα; Δὲν εἶναι ὡραῖον; Ἔ! λοιπὸν σᾶς βεβαιῶ

ὅτι μὲ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα θὰ ἐκτυποῦται καθ' ὅλον τὸ ἐρχόμενον ἔτος. Νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ ἄλλα; Ἀκούσατε. Ἔχομεν ἀπόφασιν εἰς τὸ τρίτον ἔτος—μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἐμβαίνομεν εἰς τὸ τρίτον ἔτος—τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** νὰ εἰσαγάγωμεν σπουδαίας μεταρρυθμίσεις εἰς αὐτὸ καὶ νὰ τὸ καταστήσωμεν ὡς πρὸς τὸ καλλιτεχνικὸν καὶ τὴν ποικιλίαν τῆς ὕλης ἀθηναϊκὸν **Φιγγαρώ**. Καὶ ἐλπίζομεν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο νὰ προσεγγίσωμεν πρὸς τὸ ἰδεῶδες αὐτό. Ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ κατορθώσωμεν ἔχομεν ἀνάγκην συνδρομητῶν. Καὶ διὰ τοῦτο μετὰ τοῦ προσεχοῦς φύλλου θὰ διανείμωμεν γενικῶς μίαν ἀγγελίαν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἴδητε ὅτι σκοπεύομεν νὰ ἐκδίδωμεν τὸ **Μὴ Χάνεσαι τετράκις τῆς ἑβδομάδος** καὶ θ' ἀναγνωρίσετε ὅτι σᾶς συμφέρει νὰ ἐγγραφῆτε μᾶλλον συνδρομηταὶ ἢ ν' ἀγοράζητε τὸ φύλλον, ἀφοῦ ἡ συνδρομὴ δὲν θ' αὐξήσῃ.

* * *

Ἰδοὺ ὅτι πάλιν ἐλησμόνησα τὸ πολιτικόν μου ἄρθρον ὅπερ ἀπ' ἀρχῆς προὐτιθέμην νὰ γράψω. Δὲν πταίω ὅμως ἐγώ. Ἐξῶθεν τοῦ γραφείου μου σμῆνος ἀγυιοπαίδων συρίζει, θορυβοῦ, φωνάζει, ἄδει, πηδᾷ, δέρεται, κλαίει, κάμνει ἄνω κάτω ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐμέ· πρὸ πάντων δὲ ἐμὲ τοῦ ὁποίου αἱ ἰδέαι ἐντὸς τῆς κεφαλῆς κυκλοφοροῦν τὴν στιγμὴν αὐτὴν τόσον ταχέως, ὡς ἐὰν ἦσαν χρήματα ἐντὸς χαρτοπαικτείου καὶ αἰσθάνομαι ὅτι πρέπει νὰ τελειώσω ἐδῶ, στέλλων εἰς τὸν Διάβολον καὶ τὴν ὑπόσχεσίν μου καὶ τὴν πολιτικήν

Biowitz.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ

Εἰς Γεώργιον τὸν Α'.

Τὸν Βασιλέα μας, τὸν πρῶτον Γεώργιον,
σῶσον Θεέ!

Εἰς Κουμουνδοῦρον

Φεύγουν τὰ νειάτα, ἡ εὐμορφιαῖς τὰ βάσανα, ὁ χρόνος
Καὶ σὰν τσιμποῦρι ἐκόλλησες 'στὸ σβέρκο μας Σὺ μόνος.

Εἰς Τρικούπην.

Νὰ σοῦ χαρίσω ἤθελα μιὰ . . . πλεονοψηφία . .
Μὰ ποιὸς ξουράφι 'στὸ μωρὸ πηγαίνει νὰ χαρίσῃ;
Φοβοῦμαι θὰ μοῦ ἔκαμνες κάμμιὰ ἀνοησία
Ποῦ καὶ ἡ Ὥρα νὰ ντραπῇ νὰ τὴν καταχωρίσῃ.

Εἰς Δεληγιάννην.

Ἀϊ Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία
Φέρνει σπαθιά, φέρνει γλυκά, φέρνει σωρὸ παιχνίδια,
Φέρνει τοῦ Θεοδωράκη μας μία μικρὴ κυρία
Μὰ . . . ἐξουσία ψεύτικη μὲ χίλια δύο στολίδια.

Εἰς Φιλήμονα

Βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς, γιατί ὁ κατάλογός σου
Δὲν ἤτανε ἐκλογικὸς
Νὰ ἔχουν ψῆφο τὰ χαρτιά, νὰ 'βγῇ ὁ ἄνθρωπός σου
Ὁ μετζοδημοκρατικός;

Καὶ πάλιν εἰς Κουμουνδοῦρον

Τοῦ νέου σου κομπολογιοῦ τοὺς κόμπους ἕνα, ἕνα,
Χαΐδευε, μέτρα, μὲ παλμοὺς, μὲ γέλοια, μὲ φιλιά...
Μὰ πρόσεξε στὸ μέτρημα μὴ σπάσῃ ἡ καδένα,
Μὴ σκροπισθοῦν . . . καὶ μοναχὰ σοῦ μείνῃ ἡ *θηλειά*.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ.

Ἀξιοσέβαστον κοινὸν καὶ γενναία φρουρά! Μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν ἰδοὺ προσέρχομαι πάλιν ἐνώπιόν σας, ὦ ἀναγνώστριαι καλλιπάρειοι, ὦ ἀναγνῶσται καλλι.....δὲν εἶσθε καλλιπάρειοι ἐπίσης οἱ ἀναγνῶσταί μου, ἀλλὰ εἶσθε ὅμως καὶ σεῖς *καλὴ παρέα*. Ἐλπίζω, κολακεύομαι πιστεύων ὡς λέγει ὁ κ. Δηληγιάννης, ὅστις εἶνε ὁ μόνος ἄνθρωπος, ὅστις κατορθοῖ νὰ δηλοῖ Γιάννης, ἐνῷ εἶνε Θεόδωρος, ὅτι δὲν μὲ ἐλησμονήσατε ἐμὲ τὸν Τενεκέν, τὸν πτωχὸν φίλον σας, ὅστις καθ' ὅλον τὸ παρελθὸν θέρος παρηκολούθει τὰς θεατρικὰς διασκεδάσεις σας μὲ κίνδυνον νὰ *θερίσῃ* καὶ αὐτὸν ὁ τύφος ὡς τόσους ἄλλους. Μὲ εὑρίσκετε ἰσχνὸν κομμάτι ἀληθινά; Ἄ, κυρίαι καὶ κύριοι ἂν εἰξεύρετε πόσους κόπους ὑπέστην κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας, πόσην χρῆσιν ὑπέσην, πόσα ταξείδια ἠναγκάσθην νὰ κάμω! —Τενεκὲς ἀπ' ἐδῶ, σὲ ζητεῖ ὁ κ. Μπούμπουλης εἰς τὴν Σύρον. Θέλει νὰ κατασκευάσῃ ἐκ σοῦ θωρηκτὸν, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ φορτώσῃ ὅλας τὰς μολυβδίνους σφαίρας ἃς ἀπέκτησε τελευταῖον διὰ νὰ προσβάλῃ τὰ ἀτμόπλοια τοῦ Σκουλούδη—Τενεκὲς ἀπ' ἐκεῖ! —Παρών, κ. Ρικάκη. —Τενεκὲ, εἰς τὴν Ἄμφισσαν γρήγορα σὲ ζητεῖ ὁ Σιμόπουλος—Τενεκὲ, τρέξε νὰ προφθάσῃς τὸν Νικολόπουλον· ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, Figaro quà Fibaro la!

Figaro, εἶπα;... Καϋμένε Φορεστιέρε, ποῦ σύρεις ἀρά γε τὸν πόδα σου... (τὸ *σύρεις* κυριολεκτικόν) Ποῦ ἀνυψοῖς τὸν ἕνα χωλόν σου πόδα ὡς ἱστίον συντριβὲν ἁλιευτικοῦ ἀκατίου, πίπτων ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς Βαλεντῖνος εἰς τὸν Φαῦστον; Τίνα ἀκουστικὰ τύμπανα τυραννοῦν αἱ φρικώδεις ὠρυγαί σου, ὅταν ὡς μαινόμενος Ρινάτος ἐν τῷ *Χορῷ τῶν προσωπιδοφόρων* προσεπάθεις νὰ πείσῃς διὰ τῶν ἀνηλεῶν κραυγῶν σου τὸ ἀκροατήριον ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ μετώπου σου δὲν ὑπέστη οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν, ἐνῷ εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ Ἀμέλιά σου ἐγένετο ἔνοχος ἀπιστίας... ἐξ *ἀμελείας*; Καὶ σὺ, μελάγχρους παιδίσκη, εὔχαρις Βεκτρικὴ Σαβόλθη; ἑρμαφρόδιτε Σίμπελ καὶ Ροζίνα ποῦ ἐπιδεικνύεις ἄρα τοὺς εὐκνήμιδας πόδας; Σὲ συγχωροῦν καὶ ἐκεῖνοι ὡς ἡμεῖς ἐνίοτε διὰ τὴν ἀκούσιον στρέβλωσιν τοῦ ἀθώου τῆς μουσικῆς τόνου, χειροκροτοῦν ἐνίοτε τοὺς λαρυγγώδεις χρησμούς σου, ὦ σοκολατόχρους Οὐλρίκα; Καὶ σὺ, Πασέττη, λιγύτατε, ὀξύφθογγε, τί κάμνεις ἀράγε; κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ συμπαθητικὸν ὄνομά σου ἡ ἀδελφή σου *πασσέττα*, ἧς τὸ μέλος συνοδεύει εἰς τὰς λέσχας καὶ τὰ κυβεῖα γλυκύτατος μεταλλικὸς ἦχος· ἡ γλυκυτάτη φωνή σου ἠχεῖ ἔναυλος εἰσέτι εἰς τὰ ὦτά μας ὦ πολυώνυμε ἐραστά, καὶ νομίζομεν ὅτι ἀκούομεν εἰσέτι τὸ μινύρισμα τοῦ πρὸς τὴν Μαργαρίταν ἐρωτικοῦ σου ᾄσματος, καὶ τὸν γόον τοῦ ἀπέλπιδος ἐραστοῦ τῆς Λουκίας καὶ τὴν ἀφελῆ ἐξιστόρησιν τοῦ ὑτικοῦ φίλτρου τοῦ Γεννάρου ἐν τῇ *Λουκρητίᾳ*· σφίγγεις εἰσέτι πυρετωδῶς τὴν αἰθερίαν Μαργαρίταν εἰς τὰς ἀγκάλας σου, ὡς ἔπραττες ἐδῶ εἰς πεῖσμα τῶν δισχιλίων θεατῶν, οἵτινες ἐπόθουν πάντες νὰ ἴνε εἰς τὴν θέσίν

Ο ΑΝΗΡ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

ὑπὸ

ΦΥΣΙΟΛΟΚΙΚΗΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.

Προκειμένου λοιπὸν νῦν εἰδικῶς περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, ἥτις συνέτεινεν ὅπως ἕκαστος τῶν ὀργανισμῶν τούτων λάβῃ ὡρισμένην διεύθυνσιν ἢ ὅλως κεχωρισμένας σελίδας εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν τοὺς λόγους εἰς τὴν βιολογίαν αὐτῶν.

Τίνες λοιπὸν εἶναι οἱ βιολογικοὶ καὶ εἰδικώτερον οἱ φυσιολογικοὶ λόγοι;

* * *

Ἐνταῦθα ἔχω ἀνάγκην μικρᾶς τινος συνδρομῆς διὰ νὰ καταστήσω τὸ ζήτημα νοητότερον. Ζητῶ τὴν συνδρομὴν τοῦ Δαμαλᾶ καὶ ὅλων τῶν Δαμαλιζόντων· ζητῶ ἕνα διορισμὸν Θεοῦ ἐπὶ μικρὸν μόνον χρόνον καὶ ἄνευ μισθοῦ. Ὑπόσχομαι δὲ ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου μου νὰ καταθέσω τὸ θεῖκόν μου ἀξίωμα· καὶ τόσῳ μᾶλλον εὐχαρίστως θὰ πράξω τοῦτο, καθ' ὅσον οὐδέποτε ἐπεθύμησα νὰ μὴ ὑπάρχω εἰς τὸν ὡραῖον τοῦτον κόσμον.

Λαμβάνω λοιπὸν χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ φυσῶ, καὶ ἰδοὺ δέκα χιλιάδες ἄνδρες πρὸς μεγίστην ἔκπληξιν τοῦ ἐλαχίστου Παυλίδου.

Πτύω, καὶ ἰδοὺ δέκα χιλιάδες γυναῖκες ἐκ τοῦ πτύσματός μου ἐν τῷ μέσῳ τῶν σταυροκοπουμένων Δαμαλάδων.

Τοὺς ἀφίνω ἐπὶ τῆς γῆς μὲ τὰς ἀνατομικάς των διαφορὰς καὶ μὲ κεφάλαιον διανοίας καὶ ἤθους ἴσα τῷ μηδενί, ἀλλ' ἔχοντας ὡς λανθάνουσαν ἢ στατικὴν κατάστασιν τὰ στοιχεῖα μελλούσης καὶ προϊούσης ἀναπτύξεως αὐτῶν.

Εὑρίσκονται καὶ οἱ δύο ἐν τῷ αὐτῷ μέσῳ· ἰδοὺ τί θὰ συμβῇ.

Θὰ παρέλθωσιν ὧραί τινες, καθ' ἃς ἀμφότερα τὰ φῦλα θὰ ἐξετάζωσι τὰ περὶ ἑαυτὰ μετὰ περιεργείας, μετὰ ἔτι δὲ μεγαλειτέρας θὰ ἐξετάζωνται ἀμοιβαίως καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις. Ἐπὶ τέλους, ἐπειδὴ ὁλονὲν ἀναπνέουν ὀξυγόνον καὶ καίουσι τὸν ὀργανισμόν των καὶ ἐπειδὴ εἶνε ὀργανισμοὶ αἰσθανόμενοι, θὰ καταληφθῶσιν ὑπὸ ἀορίστου τινος αἰσθήματος ὅπερ καλοῦμεν πεῖναν, καὶ θὰ προσπαθήσωσιν νὰ ἱκανοποιήσωσι τὸ ἔνστικτον τοῦτο προτείνοντες νὰ παρέξωσι ὡς ἄσυλον εἰς τὸν στόμαχόν των λίαν ἐνδιαφερόμενα μέρη τοῦ σώματος τῶν παρατυχόντων ἐκεῖ που Δαμαλάδων ἢ τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν ἢ ἀλλήλων. Τὰ ζῶα διὰ τὸν αὐτὸν λόγον θὰ φροντίζωσι νὰ ἔχωσι καθ' ἑκάστην ὡς πρόγευμα ἀνθρώπους ἢ συναδέλφους των ἢ φυτὰ μόνον τὰ δυστυχῆ φυτὰ θὰ τρώγονται ἄνευ ἀντιστάσεως.

Ἐντεῦθεν ὁ συναγωνισμὸς τίς πρῶτος νὰ ἔχῃ τὴν φιλοτιμίαν νὰ φιλοξενήσῃ τὸν ἄλλον εἰς τὸν στόμαχόν του, καὶ τίς πρῶτος νὰ μὴ φιλοξενηθῇ.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι τὸ δεύτερον ἐκδηλούμενον ἔνστικτον μετὰ τὴν πεῖναν,, δηλαδὴ τὸ τῆς ἀμύνης ἢ τὸ τῆς αὐτοσυντηρήσεως.

Τὰ δύο ἤδη ῥηθέντα ἔνστικτα, παρέχουσιν εὐρὺ τὸ στάδιον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας, διότι τὸ ζῶον ἢ ὁ ἄνθρωπος θέτει τότε εἰς ἐνέργειαν βαθμηδὸν σὺν τῷ χρόνῳ ὅλα τὰ γενόμενα ὁλονὲν διανοητικὰ κεφάλαια, ὡς ἐκ τῆς στατιστικῆς ἰδιότητος, ἣν ἔχουσι τὰ ἀνατομικὰ στοιχεῖα τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἐν τῇ βιολογίᾳ στατικὴ ἰδιότης τῶν στοιχείων ὀνομάζεται ἐκείνη, καθ' ἣν ταῦτα εἰς ὀργανισμόν τινα ζῶντα εἶνε ἱκανὰ νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν λειτουργίαν των ὑπὸ τοιαύτην ἢ τοιαύτην μορφὴν ἀναλόγως τοῦ εἴδους τῶν στοιχείων· οὕτω κύτταρά τινα τοῦ ἐγκεφάλου ἔχουσι τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκδηλῶσι τὴν λειτουργίαν των ὑπὸ μορφὴν *ἰδέας*, ὅπως τὸ μυϊκὸν κύτταρον ὑπὸ μορφὴν *συστολῆς* κ.τ.λ. Ὁ σίδηρος πρὶν ἢ μαγνητισθῇ, ἢ ὕελος πρὶν ἠλεκτρισθῇ, εὑρίσκονται ἐν καταστάσει στατικῇ ὡς πρὸς τὸν μαγνητισμὸν καὶ ἠλεκτρισμὸν αὐτῶν.

Τὰ ἀνατομικὰ λοιπὸν στοιχεῖα τοῦ ὄρου ἐγκεφάλου τῶν ζώων, ἢ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, ἐν καταστάσει στατικῇ εὑρισκόμενα, θὰ διαρρυθμίσωσι τὸ εἶδος τοῦ βίου τοῦ ὀργανισμοῦ ἐν τῷ κόσμῳ ἀναλόγως τῶν δεχομένων ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων. Ἡ πεῖρα θὰ διδάξῃ εἰς τὸ ζῶον ποῖαι περιστάσεις εἶνε εὐνοϊκαὶ ἢ ἐπικίνδυνοι κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ἑνὸς ἐκ τῶν ἐνστίκτων, καὶ ἑπομένως ποῖα μέσα πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ποθουμένου. Ἐντεῦθεν βλέπομεν τὴν ἄπειρον ποικιλίαν τοῦ βίου τῶν ζώων πηγάσασαν ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν διαφορωτάτων περιστάσεων τοῦ *μέσου*, ἐν ᾧ εὑρέθησαν.

Ταῦτα ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν τῶν ζώων, τὸν Ἄνθρωπον. Ἐξετάσαντες μέχρι τοῦδε τὰ δύο ἔνστικτα, τὸ τῆς πείνης καὶ τὸ τῆς αὐτοσυντηρήσεως, παρατηροῦμεν ὅτι τὰ ἔνστικτα ταῦτα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φέρωσιν οὐδεμίαν διαφορὰν ὡς πρὸς τὴν διάνοιαν ἢ τὸ ἦθος μεταξὺ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός· διότι ἀμφότεροι ἀναπτύσσουσι τὰς αὐτὰς δυνάμεις ἐν ταῖς *αὐταῖς περιστάσεσι* διὰ τὴν ὕπαρξίν των.

σου; ρίπτεις καθ' ἑκάστην ἑσπέραν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐλευθεριότητος τὸ βαλάντιον εἰς τὴν πτωχὴν Τραβιάταν. Καὶ σύ, *Μπρούκε*, νέηλυ τενόρε, ἀκατέργαστε Κάρολε τῆς *Λίνδας*, ὅστις ἦσο καθὼς ποτήριον *μπρούσκου* ὑποξύνου ἐν τῷ μέσῳ φιαλῶν Ρηνείου οἴνου ἢ Καμπανίτου; Καὶ σύ, τενορίνε, κορυδαλὲ τοῦ θιάσου, καὶ σὺ Ζάντη βαθύφωνε, τρομματικὲ Μεφιστοφελῆ, ἄγριε συνομῶτα, ἀνηλιὲ δούζ τῆς Φερράρας, δάκνεις εἰσέτι τὸ ξίφος, δάκνεις καὶ τὴν μουσικὴν ἐμμανῶς ἐνίοτε; Καὶ τέλος πάντων, ὦ λυμφατικὴ νεαπολῖτις Καττάνεο, ὦ ἀεικίνητε καὶ ὠστόκε Τραβιάτα ποῦ κακαβίζεις τώρα; Πρέπει νὰ ἔγεινες εἰδικὴ πλέον ἕκτοτε διὰ τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ταχυβασίαν καὶ θὰ διατρέχῃς βεβαίως ἑκατὸν τοὐλάχιστον χιλιόμετρα τὴν ὥραν περισσότερον πολὺ ἀρ' ὅτου ὁ σιδηρόδρομος ὁ μονογενὴς καὶ χαϊδευμένος ἡμῶν, ὅστις διατρέχει τὸ ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ διάστημα εἰς μίαν δραχμὴν καὶ 50 λεπτὰ τῆς ὥρας. Εἶσαι ἀκόμη νόστιμος Ὀσκὰρ ὡς καρ... πὸς ἀπηγορευμένος; εὑρες ἀκόμη τὴν ἰσορροπίαν τῆς καρέκλας;

Καὶ ἰδού, παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω σέ, ὦ προσφιλὴς βασίλισσα τοῦ Ἀπόλλωνος, θεοεικελε Κιαραμόντη, ἡγεμονὶς τῶν καρδιῶν, μὲ τὴν κυπάρισσον τοῦ ἀναστήματός σου, μὲ τοὺς σαπφείρους τῶν ὀφθαλμῶν σου, μὲ τὴν Καρυάτειον κατατομὴν τῆς μορφῆς σου. Καὶ ὅμως καὶ ἂν μοὶ ἦτο δυνατὸν νὰ διαρρήξω τὴν ἀσύγγνωστον αὐτὴν ἀμέλειαν, πάλιν δὲν θὰ τὸ ἔπρακτον, διότι *ἡ Ποικίλη Στοὰ* μᾶς παρουσίασε τὴν εἰκόνα σου, ἥτις ἐμπορεῖ νὰ ἦνε καὶ εἰκὼν ἰδικήμου, ὡς ἐμπορεῖ νὰ ἦνε καὶ εἰκὼν τοῦ Κατσικαπῆ. Σὺ κἂν γινώσκομεν ποῦ εὑρίσκεσαι· γοητεύεις τοὺς μεταπράτας τῆς Σύρου, καλλικέλαδος σειρὴν τοῦ Βορρᾶ, καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ψάλλῃς ἀπὸ τῆς σκηνῆς συναλλαγματικήν τινα ἐν ὕψει ἢ ναυλοσυμφωνητικὸν τονισθὲν ἐπίτηδες διὰ τὸ θέατρον τῆς Σύρου. Γινώσκεις νὰ μοὶ εἴπῃς πόσον τιμᾶται τὸ πετρέλαιον, ὦ παμφιλτάτη Κιαραμόντη; Θέλω νὰ καύσω τὴν εἰκόνα τῆς *Ποικίλης Στοᾶς*, διὰ νὰ ἐκδικήσω τὴν ὑβρισθεῖσαν καλλονήν σου.

Προβαίνω ἀπὸ τῆς δενδροστοιχίας τῆς Ἀμαλίας καὶ φέρω πλάνης τὰ βήματά μου μέχρι τοῦ ὁροπεδίου τοῦ Τσόχα. Πέραν μειδιᾷ ἡ γλυκὺ θάλασσα, καὶ ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου δύων ἐν τῷ μέσῳ θολῶν νεφυδρίων ἐξεγείρει εἰς τὸ πνεῦμά μου τὴν γαστρονομικὴν ἰδέαν νὰ παραβάλω αὐτὸν πρὸς κρόκκον ὠοῦ τηγανιστοῦ, ἐντὸς ἀνωμάλου πολυγώνου ἐκ λευκώματος. Κατέναντί μου αἱ στῆλαι, ὄρθιοι καὶ εὐθυτενεῖς ὡς Κουμουνδοῦροι καὶ καμπτόμενοι ὑπὸ τὸ βάρος τόσων . . . δικαστικῶν βουλευμάτων. Ὄπισθεν ἡ ἔκθεσις τοῦ Ζάππα, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ *ἐκτίθενται* εἰς τὸ μέλλον οἱ ὑποψήφιοι βουλευταὶ, τὸ κύριον προϊὸν τῆς χώρας. Πέραν φαίνεται χαίνουσα ἡ ἐστεγασμένη σκηνὴ τοῦ *Ἀπόλλωνος* ὡς Θώραξ γιγαντιαίου σκελετοῦ. Ἡ ψυχή του ἀπέπτη πρὸ πολλοῦ, ὁμοῦ μὲ τὸ τελευταῖον ἆσμα τοῦ Μανρίκου, καθ' ἣν ἡμέραν ἀπέθανεν ὑπὸ τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ *Τροβατόρε* του. Καὶ ὁ Ἴλισσὸς κυλίει ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ λασπώδη ρεύματά του ὁμοῦ μὲ τοὺς χοίρους, μὲ τὰς ὄρνιθας καὶ μὲ τὰ κάρρα, ἅτινα παρέσυρεν ἐκχειλίσας, καὶ τόσα ὄνειρα φαιδρὰ καὶ τόσας γλυκείας ἀναμνήσεις. Ὦ Ἀπόλλον σὲ ἠγαπήσαμεν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ καλλιτέχνης Δρόσης ἀνύψωσε προχθὲς τὸ ἄγαλμά σου, τὸ ἄγαλμα τοῦ θεάτρου Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς μιᾶς στήλης πρὸ τῆς Σινᾶκαι ἀκαδημίας.

Ἀπέναντι τοῦ *Ἀπόλλωνος* ἵστανται παρατεταγμένα ἐν σειρᾷ τρία ἕτερα θέατρα. Τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν πρῶτον. Ὦ! νὰ τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν! . . . . δὲν σοὶ ὑπενθυμίζει στίχους καὶ ποίησιν; . . .

— Μοὶ ὑπενθυμίζει τὰς ἰαχὰς τῶν Καννιβάλων, τὰς ὠρυγὰς καὶ τοὺς βρυχηθμοὺς τῶν ἀγρίων ζώων, ἐξ ὧν ἀπετελεῖτο τὸ ἀκροατήριόν του, καὶ τὸν τρομματικὸν πάταγον τῶν ῥάβδων ἐπὶ τῶν τραπεζῶν, ὅστις μᾶς ἀνεκάλει εἰς τὴν χυδαίαν πραγματικότητα τῆς γῆς, ὁσάκις τὸ πνεῦμα ἡμῶν ἐμετεωρίζετο μεταρσιούμενον μέχρις οὐρανοῦ διὰ τοῦ θεσπεσίου μέλους τῆς παράφρονος Λουκίας. Μοὶ ὑπενθυμίζει τὰς ἀνάρθρους κραυγὰς τοῦ Παλιάτσου καὶ τὸ φοβερὸν ξύλον, τὸ ὁποῖον ἔπιπτεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὡς ἂν παρίσταντο καθ' ἑκάστην ἑσπέραν αἱ βουλευτικαὶ ἐκλογαί. Μοὶ ὑπενθυμίζει προσέτι τὸ ἀσθματικὸν ἆσμα τῶν Ἰταλίδων καὶ τὰς ἐρρύθμους ὡς τοῦ ἐκκρεμοῦς καὶ αὐτοματικὰς κινήσεις τῶν χειρῶν τῶν γερμανίδων, αἵτινες ἀπετέλουν τὴν ὀρχήστραν.

— Καὶ αἱ *Μοῦσαι;*

— Ἄ, αἱ *Μοῦσαι*, ὠχραὶ, ἀσθενικαὶ αἱ δυστυχεῖς, καὶ ἀτυχεῖς ὡς αἱ πραγματικαὶ Πιερίδες κατὰ τὴν χρυσῆν ταύτην ἐποχὴν τῶν Ἡμερολογίων. Αἱ *Μοῦσαι* ὑπῆρξαν θέατρον διεθνές· πᾶσαι αἱ γλῶσσαι τῶν ἐθνῶν ἐκήρυξαν ἀπὸ τῶν προσκηνίων τὸν ἴσον λόγον τῆς μουσικῆς. Ἐφιλοξένησαν πρῶτον τοὺς Βενὶ Ζούγ-Ζούγ. Ἐνθυμεῖσθε; Ἐνθυμεῖσθε καὶ τοὺς μικροὺς ἐκείνους μάγους. Αὖ, λοιπὸν δὲν εἶνε ἀπίθανον ὅτι εἴδετε μέλλοντά τινα Γλάδστωνα, ἢ Φόρστερ, ἢ Γκῶσεν ἐκτελοῦντα ἀκροβατικὰ γυμνάσματα καὶ δύνασθε νὰ ἐλπίζετε ἀπὸ τοῦδε ἐπὶ τὸν φιλελληνισμόν του, διότι οἱ παῖδες ἐκεῖνοι, ὡς ἐγνώσθη κατόπιν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἦσαν ἀγγλόπαιδες. Εἴδομεν ἐν ταῖς *Μούσαις* καὶ Τυρολίδας καὶ Γαλλίδας, καὶ Ἰταλίδας, καὶ τὸν Ἀμερικανὸν Οὔνθαμ, ὅστις ἄνευ χειρῶν κατόρθωνε νὰ κινῇ τὰς χεῖρας ἡμῶν ὅλων διὰ νὰ τὸν χειροκροτῶμεν, καὶ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κρατήσωμεν διὰ τῆς βίας εἰς Ἑλλάδα διὰ νὰ ἐγκληματισθῇ καὶ ἐδῶ ἢ τόσον ὠφέλιμος γενεὰ τῶν ἀχείρων, τώρα ὅτε ἡ χρῆσις τῶν χειρῶν (ἔστω καὶ τῶν χηρῶν) κατήντησε τόσον ἐπικίνδυνος. Εἴδομεν κατόπιν τὰς νεαπολίτιδας χορευτρίας μὲ τοὺς ἐκλεύκους καὶ διαφανεῖς πέπλους, αἵτινες ἔκαμνον νὰ ἐρυθριάσωσιν ἐξ αἰσχύνης αἱ ἐρυθραὶ ἀμπεχόναι τῶν κλητήρων τῆς ἀστυνομίας, ἀγρύπνων φυλάκων τῆς ἠθικῆς. Ἐνθυμεῖσθε τὸ ψήφισμα τῶν ἐσωθράκων; . . . Καὶ τὸν θίασον *Δαρβῖνον* ἐνθυμεῖσθε; Πόσα σοφὰ τετράποδα, πόσον σοφώτερα τῶν διπόδων, ἅτινα κατὰ περιόδους πολιορκοῦσι τὰς ἕδρας τοῦ Πανεπιστημίου;

Ἔπειτα ἔρχεται ὁ *Παρθενὼν*, τὸ καταφύγιον τῶν ἀνατολικῶν ἀσμάτων, τοῦ Πανανοῦ καὶ τῶν ψαλτριῶν, αἵτινες συνήθως εἶνε γνωσταὶ ὑπὸ τὸ βαπτιστήριον ὄνομα καὶ καλοῦνται ἁπλῶς ἡ Λουκία, ἡ Ἑλένη, ἡ Ἀϊδέ...

— Ἄ *ἰδέ-α* ποῦ σοῦ κατέβηκε νὰ μᾶς ὁμιλήσῃς διὰ τὸν *Παρθενῶνα!* Δὲν ἠξεύρεις ὅτι ὁ κ. Δαμασκηνὸς, ὅστις ἐπὶ τέλους θὰ τὰ κάμῃ ὅλα θάλασσα, καὶ τὸν *Παρθενῶνα* καὶ θὰ μεταφέρῃ ἐντὸς αὐτοῦ τὰ Λουτρά του; Καὶ θὰ ἰδῇς ὁποῦ θὰ ἔχωμεν ἐφέτος ἐντὸς τοῦ *Παρθενῶνος* τοὺς Τρίτωνας, τὰς Νύμφας . . .

— Τὰς νύμφας; αἴ τότε βέβαια τὰ λουτρά του θὰ ἔχουν πολλοὺς γαμβρούς. Λοιπὸν διὰ τί ἄλλο νὰ σᾶς εἴπω; Νὰ σᾶς ὁμιλήσω διὰ τὸ Φάληρον, διὰ τὸν θίασον τὸν ὁποῖον μᾶς μετεκόμισεν ὁ κ. Κατσίμπαλης μὲ τὰ λεωφορεῖά του ἐκ τῆς Γαλλίας, διὰ τὴν Δελέστ, διὰ τὴν *Μασκότ*.

— Τί Μασκοτίζεις; . .

— Ἐσεῖς μὲ σκοτίζετε! Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ σᾶς ὁμιλήσω δι' αὐτὰ τὰ πράγματα· ἃς ἐπιστρέψωμεν ὀπίσω.

Καὶ ἀνερχόμεθα πάλιν ἐπὶ τοῦ μικροῦ γηλόφου τῶν Ὀλυμπίων, ἅπερ ὁ κ. Τσόχας διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων προχωμάτων μετέβαλεν εἰς ἀληθῆ Πλεύνα. Τὸ θέατρον τῶν Ὀλυμπίων μὲ τὰ χρυσᾶ του γράμματα, μὲ τὰ δύο ἀγαλμάτια ἐπὶ τοῦ ἀετώματός του, μὲ τὸν λευκόν του πε-

* *

Ἔρχεται ὅμως ἤδη ἡ σειρὰ τρίτου τινὸς ἐνστίκτου μεθ' ὅλης τῆς ἀπαιτουμένης μεγαλοπρεπείας, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ποταμοὶ αἵματος θὰ ἐρεύσωσι, θὰ ἀντηχῇ ἡ φύσις ἐκ τοῦ πατάγου του, ἡ δὲ ζωὴ θὰ διαιωνισθῇ. Τὸ ἔνστικτον τοῦτο εἶναι ὁ **Ἔρως.**

Ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ ἐνστίκτου τούτου ὅλα τὰ εἴδη τῶν ζώων χωρίζονται πλέον· ἕκαστος ἄρρην ἑνὸς εἴδους ἐπιθυμεῖ τὸ ὡραῖον ἡμισυ τοῦ εἴδους του· οὐδέποτε δὲ βεβαίως ὁ λύκος θὰ ἐπιθυμήσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον του ἀνθρώπου, ὅσον ὡραία καὶ ἂν εἶνε, σύμφωνος πρὸς τοῦτο μὲ μίαν ἐκ τῶν 10 ἐντολῶν· οὔτε ἡ γυνὴ τὸν πλησίον της λύκον ἢ ὄνον, ὅσον ὡραῖοι καὶ ἂν εἶνε.

Στῶμεν ὅμως πρὸς στιγμὴν πρὸ τοῦ Ἔρωτος, ὅστις εἶνε εἷς ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων παραγόντων τῆς εἰδικῆς μορφώσεως τοῦ ἤθους ἑκατέρου τῶν γενῶν κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ὄντων, καὶ ὅστις θὰ ἱδρύσῃ εἰς αὐτὸν τὴν θέσιν του ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, καὶ ἐξετάσωμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὰς ἰδιότητας ταύτας τοῦ ζωϊκοῦ ὀργανισμοῦ, ἃς ἀπεκαλέσαμεν ἔνστικτα· διότι οὕτως εὐκολώτερον γίνεται νοητὴ ἡ ἐπίδρασις αὐτῶν ἐπὶ τῆς καθόλου μορφώσεως σωματικῆς τε καὶ ἠθικῆς ἑκάστου γένους.

Οἱ ψευδοφιλόσοφοι καὶ οἱ θεολόγοι ἐνασμενίζονται νὰ θεωρῶσι τὰ ἔνστικτα ὡς ἀποκλειστικὴν ἰδιότητα τῶν ζώων, νὰ ἀρνῶνται δὲ τὴν ὕπαρξιν αὐτῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, λέγοντες ὅτι ὁ ἄνθρωπος μόνον ὑπὸ τοῦ Λόγου κυβερνᾶται, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἡμῶν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν, καὶ τοὐναντίον ὅτι πᾶσα πρᾶξις ζώου τινὸς ἐκ τοῦ ἐνστίκτου προέρχεται.

Τὸ ἅμα τῇ γεννήσει θηλάζον κυνάριον ἐξ ἐνστίκτου θηλάζει, κατ' αὐτούς· τὸ δὲ ἅμα τῇ γεννήσει βρέφος διὰ τοῦ Λόγου· μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐπειδὴ τὸ βρέφος δὲν δύναται ἔτι νὰ ὁμιλήσῃ, διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὸν λόγον, δι'ὃν θηλάζει, πρὸς δὲ καὶ τὰς ἐντυπώσεις του περὶ τῆς ποιότητος τοῦ γάλακτος καὶ τοῦ σχήματος τῶν μαστῶν τῆς Ἀνδρίου τροφοῦ του.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν τόσην ἰδέαν περὶ τοῦ Ἐνστίκτου, ὅσην ἰδέαν δύναται νὰ ἔχῃ λαγωὸς περὶ τῆς μαγειρικῆς, ἀφορώσης ἰδίως ἑαυτόν, ὡς καὶ περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν μᾶλλον εὐπρόσωπος δύναται νὰ παρουσιασθῇ εἰς τράπεζαν μοναχῶν.

Αἱ λέξεις, τὰς ὁποίας ἄλλοτε ἡ ἀφῃρημένη φιλοσοφία, ἡ κωμικὴ τῶν λέξεων ψυχολογία μετεχειρίζετο πρὸς παράστασιν τῶν διαφόρων ψυχολογικῶν φαινομένων, σήμερον δὲν εἶνε κεναὶ λέξεις ἐν κενῷ ἐγκεφάλῳ ὅπως τότε, ἀλλὰ ὅροι ἐκ συνθήκης παριστῶντες ἐννοίας συγκεκριμμένας, ἀναφερομένας εἰς φαινόμενα φυσιολογικὰ γνωστά, ὧν ὁ μηχανισμὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε γνωστός.

Οὕτω λέγοντες νῦν, Ἔνστικτον, ἐννοοῦμεν τὸ αἴσθημα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον γεννᾶται εἰς ὡρισμένας χώρας τοῦ ἐγκεφάλου συνεπείᾳ ἐντυπώσεων ὀφειλομένων εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διέγερσιν ὀργάνων τινῶν, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκδηλοῦται ἀναγκαίως διὰ πράξεως, σκοπὸν ἔχούσης τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ αἰσθήματος τούτου διὰ τῆς χρήσεως τοῦ καταλλήλου ὀργάνου, χωρὶς τὸ ἄτομον νὰ ἔχῃ συγχρόνως γνῶσιν τοῦ ἐπιφερομένου ἀποτελέσματος.

Οὕτω π. χ. ἡ ἱκανοποίησις τῆς πείνης καὶ τῆς γεννετησίου ὁρμῆς ἐπιφέρει συγχρόνως τὴν διατήρησιν τοῦ ἀτόμου καὶ τὴν διαιώνισιν τοῦ εἴδους.

Ἐπιστημονικῶς εἰπεῖν οὐδεὶς τρώγει διὰ νὰ ζήσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ κορέσῃ τὴν πεῖνάν του· ἡ ζωὴ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κορέσεως τοῦ αἰσθήματος τῆς πείνης, καὶ οὕτω καθεξῆς. Συγκινεῖσθαι καὶ ἐπιθυμεῖν εἶναι τὸ ἔνστικτον ἐν στενοτέρᾳ σημασίᾳ.

Ἡ διέγερσις ἡ ἀναγκαίως συμβαίνουσα κατὰ τὴν διηνεκῆ θρέψιν τῶν ἐντελῶς ἀναπτυχθέντων καὶ ἤδη λειτουργούντων διαφόρων ὀργάνων, μεταβαίνουσα εἰς τὸν ἐγκέφαλον, γεννᾷ ἀναλόγως τῶν ἐρεθισθέντων ὀργάνων ἀνάλογα αἰσθήματα ἢ ἔνστικτα, τὰ ὁποῖα ἀκριβῶς συντείνουσι εἰς τὴν κατάλληλον χρῆσιν τῶν ὀργάνων τούτων. Οὕτω εἰς τὰ νεογνὰ ὁ πεπτικὸς σωλὴν εἶναι ἐντελῶς ἀνεπτυγμένος, καὶ βλέπομεν μετὰ πόσης προθυμίας εἰσάγουσι τὴν τροφὴν εἰς τὸν στόμαχον ἐξ ἐνστίκτου, ἐνῷ ἄγουσι τὴν μεγαλειτέραν ἡσυχίαν ὅσον ἀφορᾷ τὰ γεννητικὰ ὄργανα, διότι ταῦτα εἶναι εἰς στοιχειώδη ἔτι κατάστασιν.

Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ ἀληθὴς μηχανισμὸς τοῦ ἐνστίκτου.

Ὅτι δὲ ἀφετηρία τῶν ἐνστίκτων εἶναι τὰ περιφερικὰ ὄργανα, ἀπόδειξις εἶναι ὅτι πασχόντων τούτων, μεταβάλλονται ἢ καὶ ἐκλείπουσιν ἀμέσως τὰ ἔνστικτα· πρὸς δὲ τούτοις ἡ πάθησις τῶν κατὰ τὴν περιφέρειαν ὀργάνων ἐπιφέρει ὄχι μόνον εἰς τὰ ἔνστικτα ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν ψυχικὴν σφαῖραν μεταβολάς· τὸ δὲ περίεργον εἶναι ὅτι ὡρισμένα ὄργανα, ὡρισμένας ψυχικὰς ἀλλοιώσεις ἐπιφέρουσιν.

Ἕκαστος γνωρίζει ὅτι παθήσεις τοῦ πεπτικοῦ σωλῆνος καὶ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ τοῦ ἥπατος, ἤτοι σπληνός, μεταβάλλουσι τὸ ἦθος τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τὸ ὑποχονδριακόν· παθήσεις τῶν γεννητικῶν ὀργάνων προξενοῦσι τὴν μελαγχολίαν ἢ τὸν ὑστερισμὸν παρὰ ταῖς γυναιξί· γνωστὸς ἐπίσης εἶναι ὁ ἀσθενὴς καὶ θῆλυς χαρακτὴρ ὡς καὶ ἡ λεπτὴ φωνὴ τοῦ εὐνούχου κ. τ. λ.

Ὅτι δὲ ἐπίσης τὰ ἔνστικτα εἶναι ἐντετοπισμένα εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἔχομεν περὶ τούτου ὑπὲρ ἡμῶν τὸ πεί-

ρίβολον πλέει ἐντὸς τοῦ γαλακτώδους φωτὸς, ὅπερ ἐξαποστέλλει αὐτῷ τὸ λυκόφως. Ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου κεῖνται ἔρημοι κατὰ ἴσα ἀπ' ἀλλήλων διαστήματα πλανητικά τινα συστήματα ἑδρῶν καὶ τραπεζῶν. Εἰς τὸ μέσον λιμνάζει τὸ ὕδωρ τῆς δεξαμενῆς καὶ σιγᾷ ὁ ἀκούμητος θορυβώδης πίδαξ· ὑπὸ τὴν ἐρήμην στοὰν τοῦ ἐστιατορίου φαίνονται μόνον αἱ τρεῖς ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐζωγραφημέναι ὧραι, αἵτινες νομίζεις ὅτι θ' ἀνεκηρύττοντο αἴφνης ὅπως διοχετεύσωσιν εἰς τὸ ὀρφανισθὲν ἐντευκτήριον τοὺς πολυπληθεῖς θαμῶνας, καὶ τὸ φάσμα τοῦ Κοζενὲβ μὲ τὸν ἐστριμμένον κύτοῦ μύστακα προκύπτον μέσον δύο κεχρωματισμένων λωρίδων σχισθείσης ἀγγελίας φαίνεται ἐρωτῶν τὴν ἐρήμωσιν ταύτην καὶ τὴν μεταβολήν. Ποῦ οἱ φαιδροὶ ὅμιλοι οἱ πληροῦντες τὸν χαρίεντα τόπον; ποῦ τὰ φῶτα, ποῦ ὁ θόρυβος, ποῦ αἱ παρελάσεις, ποῦ τὸ συρτὸν βάδισμα τῶν ὑπηρετῶν; Ἀντὶ ὅλων τούτων δύο τρεῖς γέροντες καπνίζουσιν ἠρέμα χαρτοπαίζοντες ἐντὸς τοῦ πολυγώνου καφενείου καὶ εἰς κύων πρὸ ἐμοῦ ἔρχεται νὰ παραδῇ ἀναφανδὸν τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις καὶ τὰ ὑγιεινὰ παραγγέλματα τοῦ ἰατροσυνεδρίου.

Ἔρχεται ὁ ὑπηρέτης ὑπνηλός, βαδίζων μετὰ κόπου.

— Τί νὰ πάρω; Ἔχεις *Ὀθέλλον*;

— Καὶ ποῖον θέλεις;

— Τοὺς *Πειρα*...τάς;

— Τί τοὺς πῆρες;...

— Δὲν ἔχεις Ἀμλέτον, Φυγάδας, Δέσποινα τῆς Λυῶνος, Μεσσαλίναν;

— Ἔχω πάσται φυστίκι, καταίφι, γαλατομπούρεκα...

—Εἶσαι ἀνόητος, φίλε μου· ἐγὼ θέλω Ταβουλάριν Νιόνιον, θέλω Ταβουλάριν Σπῦρον, θέλω Νικηφόρον, θέλω Λεκατσᾶν....

Ὁ ὑπηρέτης ἀπέρχεται σταυροκοπούμενος.

— Κύριε Τσόχα,... αἰ κύριε Τσόχα! ἄκουσόν με. Εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος, ἂν καὶ δὲν ἔρχομαι εἰς τοὺς Ἰάπωνάς σου, διὰ τοὺς ὁποίους καὶ σεῖς πολὺ δὲν ἰα-πονεῖτε Δὲν μὲ τέρπει ἡ Εὐτέρπη ἡ κειμένη ἐντὸς τοῦ βυθοῦ τοῦ Βιθυνείου λαβυρίνθου. Δὲν μὲ θέλγει ὁ συρφετὸς, τὸν ὁποῖον μᾶς ἐκουβάλησεν ἐρέτος ὁ ἐργολάβος, τὸν ὁποῖον ἐφόρτωσεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἡ τρισυπόστατος Ἐπιτροπὴ, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐφιλοδώρησε τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐχάρισεν ὁ Κουμουνδοῦρος, τὸν ὁποῖον μᾶς ἔδωκεν ἡ κακὴ μας τύχη. Θέλω θέρος, ὀνειροπολῶ θέρος, ἔστω καὶ μὲ χλωριοῦχον πίτανον καὶ μὲ δελτία θνησιμότητος. Θέσε με ἐκεῖ ὑπὸ τὴν στοάν σου καὶ πότισέ με μὲ ναρκωτικὸν ἰσχυρὸν διὰ νὰ κοιμηθῶ ἐπὶ ἑξάμηνον ὕπνον Βαρούχειον, Ἐπιμενίδειον. Καὶ ὅταν ἐξυπνήσω μίαν ἐσπέραν χιλιαραν, καὶ ἴδω αἴθριον καὶ διάστερον τὸ γλαυκὸν στερέωμα τοῦ ἀττικοῦ οὐρανοῦ καὶ αἰσθανθῶ τὴν δροσερὰν αὔραν προσψαύουσαν ἡδονικῶς τὸ μέτωπόν μου, καὶ ἴδω μακρὰν σελαγίζοντα τὰ φῶτα τῶν θεάτρων, καὶ ἴδω παρὰ τὰς τραπέζας σου καθεζόμενον κομψὸν καὶ θορυβῶδες πλῆθος, καὶ ἀκούσω ἔνδον τὴν φαιδρὰν ὀρχήστραν παιανίζουσαν, σοὶ ὑπόσχομαι νὰ μὴ ἀνοίξω τὸ στόμα μου, νὰ μὴ εἴπω τίποτε, ἔστω καὶ ἂν μοὶ ἀναγγείλωσιν ὅτι πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος ἐγένετο ὁ κ. Πλατούτσας, ὅτι ὁ κ. Σιβιτανίδης ἐξελέχθη βουλευτὴς ἐν τῇ Πετραΐᾳ Ἀραβίᾳ διὰ τὸ κοινοβούλιον τῆς Ἰαμαϊκῆς, ὅτι ὁ κ. Μπούμπουλης ἤνοιξε ζαχαροπλαστεῖον, ὅτι ὁ κόμης Δὲ Κάστρος διωρίσθη ἐπόπτης τῆς Παιδείας, ὅτι τὸ *Ἐθνικὸν Πνεῦμα* ἐδημοσίευσε τὸ κατὰ τοῦ Βελέντσα βούλευμα, πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἔγειναν μέχρι τοῦδε, καὶ τὰ ὁποῖα ἐνδέχεται νὰ γείνωσιν εἰς τὸ μέλλον. Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ ἐξυπνήσω τότε γεμάτος χαρὰν, γεμάτος ἐλπίδα . . . .

Μὲ τὴν ὁποίαν σᾶς ἀφίνω, ἀξιοσέβαστοι κυρίαι καὶ κύριοι, καὶ ἐπευχόμενος ὑμῖν αἴσιον καὶ εὔδαιμον τὸ νέον ἔτος, μένω πάντοτε εἰς τὰς διαταγάς σας πρόθυμος

Τενεκές.

ραμα, δι' οὗ ὁ φυσιολόγος δύναται νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἔνστικτα ἀφαιρῶν π. χ. ἐκ τῶν ζώων τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν κατωτέραν ζωολογικὴν κλίμακα, τῆς ὄρνιθος φερ' εἰπεῖν ἢ τοῦ βατράχου, τὰ ἡμισφαίρια τοῦ ἐγκεφάλου, καὶ ἀνάγων οὕτω αὐτὰ εἰς ὕπαρξιν ὅλως φυτικήν· ἡ ὄρνις π. χ. μένει εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ἀκίνητος ἐπὶ μῆνας ὁλοκλήρους, ὡς δένδρον, οὐδὲν σημεῖον ζωῆς, οὐδεμίαν αὐτόματον κίνησιν ἐκτελοῦσα πρὸς ζήτησιν τροφῆς ἢ ἐκπλήρωσιν ἄλλου ἐνστίκτου, ἀλλὰ τρέφεται ὑπὸ τοῦ πειραματισοῦ ἐμβάλλοντος τὴν τροφὴν εἰς τὸν στόμαχόν της. Παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ὁμοίας καταστάσεις βλέπομεν, ὅταν τὸ κεντρικὸν νευρικὸν σύστημα βλαβῇ, ὡς π. χ. ἐπὶ περιπτώσεών τινων παραφροσύνης, καθ' ἃς ὁ ἀσθενὴς ἀπόλλυσι τὸ αἴσθημα τῆς πείνης ἢ τῆς γεννετησίου ὁρμῆς· ἢ τοὐναντίον τὰ ἔνστικτα ταῦτα λαμβάνουσι μεγίστην ἔνστασιν.

Ἡ ἀλληλεγγύη λοιπὸν τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ ὀργανισμοῦ εἶνε κατάδηλος.

Ὁ φυσιολογικὸς οὗτος νόμος θὰ ἐπιτρέψῃ ἡμῖν νὰ ἐννοήσωμεν καλλιον τὸν λόγον, δι' ὃν ἐπῆλθεν ἡ τοσαύτη διαφορὰ ὡς πρὸς τὸ ἦθος καὶ ἀκολούθως ὡς πρὸς τὴν διανοιαν μεταξὺ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ ἀποκλείσωμεν τοὺς ἄλλους λόγους διαφόρου φύσεως, οἵτινες ἐπέτειναν ἀρκούντως τὴν διαφορὰν ταύτην.

Ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνθρώπων μας.

* * *

Μετὰ τὰ ἔνστικτα τῆς Πείνης καὶ τῆς Ἀμύνης, ἐρθάσαμεν εἰς τὸ ἔνστικτον τοῦ Ἔρωτος, τὸ ὁποῖον πρόκειται τόσον βαθέως νὰ χωρίσῃ τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὴν γυναῖκα. Κατὰ τὸν ἀνωτέρω φυσιολογικὸν νόμον, ὃν ἀνωτέρω ἐδείξαμεν, προκειμένου νὰ ἐκπληρωθῇ τὸ ἐρωτικὸν ἔνστικτον, πρέπει ἀναγκαίως ὁ ἀνὴρ νὰ εἶνε ἐπιθετικὸς, ἡ δὲ γυνὴ ἀμυντική· διότι εἴπομεν, ὅτι ἕκαστον ἄτομον ἔχει γνῶσιν τῆς κατηλλήλου χρήσεως τῶν ὀργάνων του· οὐδεὶς δὲ εἰδέ ποτε τὸ θῆλυ νὰ ἐπιτίθηται καὶ νὰ ὑποβάλληται τῷ ἄρρενι· τοῦτο συμβαίνει καθ' ὅλην τὴν ζωολογικὴν κλίμακα.

Ὡς δὲ γίνεται πάλιν πρὸς ἐκπλήρωσιν παντὸς ἐνστίκτου, οὕτω καὶ διὰ τὸ τοῦ ἔρωτος τὸ αὐτὸ θὰ συμβῇ· θὰ γίνῃ πάλιν πρὸς κατοχὴν τῆς γυναικός.

Α . . .

(Ἕπεται συνέχεια)

1881—1882.

Μπάμ! μπούμ! καλῶς τ' ὀγδόντα δυὸ, ποῦ ἔρχεται τρε-
[χάτο!
Καινούργε χρόνε, σκόρπα μας ἀμέτρητα καλὰ,
κάθε σακκουλι ἀδειανὸ ἂς εὑρεθῇ γεμάτο,
καὶ τὸ χρυσάφι σὰν νερὸ ἐμπρός μας ἂς κυλᾷ.
Παντοῦ τὸν πλοῦτο ἄφθονο τὸ χέρι σου ἂς χύνῃ,
ποῦ νὰ μὴν ἦναι πιὰ κανεὶς φτωχὸς 'στὴ Ῥωμηοσύνη.

—

Ὅλοι ἂς γίνουν ἔξαφνα μὲς 'στὴν Ἑλλάδα Κροῖσοι,
ὅλοι ἂς στήσουνε Ψηλὰ παλάτια 'στὴν Ἀθήνα,
νὰ μὴ δουλεύῃ πιὰ κανεὶς, νὰ ἦναι ὅλοι ἴσοι,
καὶ ὅλοι νὰ ψορήσουνε μιὰ 'μέρα ἀπ' τὴν πεῖνα.
Κανένας δοῦλος, ὅλοι μας ἀφένταις μὲ ἀμάξια,
μέσα 'στῆς γούναις τῆς βαρειαῖς καὶ μέσα 'στὰ μετάξια.

—

Μπάμ! μπούμ! καλῶς τ' Ὀγδόντα δυὸ, μακρυὰ τ' Ὀγδόν-
[τα ἕνα,
ἂς πάῃ εἰς τὸ διάβολο κι' ἀκόμη παρεκεῖ,
αὐτὸ, αὐτὸ μᾶς ἔκαμε νὰ τἄχουμε χαμένα,
κι' ἠθέλαμε νὰ γίνουμε κι' ἐμεῖς πολεμικοί.
Ὀγδόντα ἕνα, ἄφες μας, ὄξ' ἀπὸ 'δῶ γκρεμίσου,
καὶ πάρε καὶ τὸν πόλεμο κι' ὅλα τὰ Κρούπ μαζί σου.

—

Ἐμεῖς δὲν θέλουμε σπαθιὰ, τουφέκια, καὶ κανόνια,
ἂν ἦταν ὅλα ξύλινα, θὰ ἦσαν πιὸ καλά·
κι' ἂν ὁ Παράσχος κελαϊδῇ τσαπράζια καὶ μιλιόνια,
μὰ ὁ Ῥωμηὸς ἀξένοιαστος 'στὸν πόλεμο γελᾷ.
Ἕνα κανόνι μοναχὰ γιὰ τῆς παράταις δός μας,
καὶ ὅλα τἄλλα πάρε τα καὶ φύγε ἀπ' ἐμπρός μας.

—

Μπάμ! μπούμ! καλῶς τ' ὀγδόντα δυὸ, τὸν χρόνο τῆς Εἰ-
[ρήνης,
καλῶς το τὸ Ὀγδόντα δυὸ μὲ τὰ καινούργια μέρη,
καλῶς τὸν χρόνο τῆς ζωῆς, τὸν χρόνο τῆς γαλήνης,
ποῦ καὶ βουλὴ μὲ Μπέηδες ἀκόμη θὰ μᾶς φέρῃ.
Ἐπιστρατεία, πόλεμο, κανεὶς ἂς μὴ φοβᾶται,
μόνο μὲ τύφο εἰμπορεῖ 'στὸ διάβολο νὰ πᾶτε.

—

Σεῖς τοῦ ἐνδόξου μας στρατοῦ ἀφράτα παλληκάρια,
χαρῆτε τὰ σπιρούνια σας καὶ τὰ χρυσᾶ γαλόνια, . .
Δὲν ἔχουμε πιὰ πόλεμο, ταξείδια γιὰ μουλάρια,
παραγγελιαῖς γιὰ Μπούμπουλη τορπίλλαις καὶ κανόνια.
Καθένας τὸ μουστάκι του ἀσίκικα ἂς στρίψῃ,
καὶ τὰ σπιρούνια τρίζωντας ἂς τρέχῃ ναῦρῃ νύφη.

—

Μᾶς φθάνουν ὅσοι πόλεμοι ἐκάμαμε ὡς τώρα . . .
καὶ μήπως δίχως πόλεμο ἐμείναμε χρονιά;
ποιὸς εἶν' αὐτὸς, ποῦ ἀπὸ 'μᾶς δὲν ἔφαγε σπαλιόρα;
ποιὸ χῶμα δὲν 'ματώσαμε, ποιὸ βράχο, ποιὰ γωνιά;
Τὸ χρέος μας τὸ 'κάμαμε καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
λοιπὸν εἰρήνη τώρα πιά, χορὸς, σκλόνι, πιάνο.

—

Μπάμ! μπούμ! παράταις καὶ χαραῖς! . . μακρυὰ τ'
[Ὀγδόντα ἕνα!
Σὲ χαιρετῶ, Ὀγδόντα δυὸ, κι' ἡ μούρη μου γελᾷ,
καὶ ἕνα δῶρο σοῦ ζητῶ γιὰ ὅλους καὶ γιὰ 'μένα,
νὰ βάλλῃς μές 'στ' ἀχύρινα κεφάλια μας μυαλά.
Ἂν τέτοιο μόνο μπονάμᾶ εἰς τοὺς Ῥωμηοὺς χαρίσῃς,
παντοτεινὴ ἐνθύμησι ὀπίσω σου θ' ἀφήσῃς.

—

Λίγο μυαλὸ, Ὀγδόντα δυὸ, καὶ ὄχι τίποτ' ἄλλο,
αὐτὸ εἶν' ὁ καλλίτερος ἀπ' ὅλους μπονάμᾶς,
λίγο μυαλὸ, γονατιστὸς, Ἂν Βασίλη, ψάλλω,
λίγο μυαλὸ γιὰ τὸ θεὸ καὶ 'στοὺς τρελλοὺς ἐμᾶς·
λίγο μυαλὸ γιὰ μπονάμᾶ καὶ ἐλεημοσύνη,
πάρτε ἀπ' ἄλλους μιὰ σταλιὰ καὶ γιὰ τὴ Ῥωμηοσύνη.

—

Ἀλλοῦ πηγαίνει μπόλικο, κι' ἐδῶ δὲν εἶναι δράμι,
ὅλο τοῦ κόσμου τὸ μυαλὸ σ' ἐμᾶς, θεέ μου, δός το . .
Ποιὸς χρόνος τέτοιο μπονάμᾶ καὶ 'στοὺς Ῥωμηοὺς θὰ
[κάμῃ;
Ἂν ἦναι τὸ ὀγδόντα δυὸ, καλῶς το καὶ καλῶς το.
Μὰ καὶ 'στ' ὀγδόντα δυὸ θαρρῶ ἡ τρέλλα θὰ μᾶς τρώῃ,
κι' ὁ Κουμουνδοῦρος θὰ μετρᾷ τὸ νέο κομπολόϊ.

Souris.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ.

Θέλετε νὰ κάμετε τὸ χρησιμότερον δῶρον διὰ μικρὰ μέχρις ἡλικίας 15 ἐτῶν; Λάβετε φράγκα 2 ἢ ἂν κατοικῆτε εἰς τὸ ἐξωτερικὸν 3, γράψατε μίαν ἐπιστολὴν, ἢ πορευθῆτε ὁ ἴδιος εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 25 οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Εὐαγγελιστρίας ἀπέναντι τῆς Ῥόμβης, δόσατε ἢ πέμψατε ἐκεῖ τὰ 2 ἢ 3 φράγκα σας καὶ ἐγγράψατε τὸν μικρὸν ἢ τὴν μικρὰν σας συνδρομητὴν εἰς τὴν **Διάπλασιν τῶν Παίδων,** περιοδικὸν μετὰ εἰκονογραφιῶν ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα, καὶ εἰσερχόμενον σήμερον εἰς τὸ Δ'. ἔτος του.

Οὕτω ἀντὶ νὰ χαρίσητε ἀπαξ ἓν δῶρον θὰ χαρίζητε κατὰ μῆνα χρησιμώτατον καὶ τερπνότατον ἀναγνωσμα ἔχον ἤδη ἀξίαν φιλολογικὴν καὶ διὰ τοὺς μεγάλους ἀκόμη, ὡς μορφῶσαν εἶδος φιλολογίας λίαν μέχρι τοῦδε παρ' ἡμῖν παραμελη θὲν φιλολογίαν παιδικὴν καθαρῶς Ἑλληνικήν.

Θέλετε τὸ δῶρόν σας νὰ ἦναι πλουσιώτερον; Ἀγοράσατε καὶ τοὺς τόμους τῶν προηγουμένων ἐτῶν χαρτοδεμένους ἢ χρυσοδεμένους. Προσθέσατε ἂν θέλετε καὶ τὰς **Παιδικὰς σελίδας** τὸ τρυφερώτατον καὶ ὡραιότατον παιδικὸν βιβλίον, καὶ οὕτω θὰ ἔχετε τὸ χρησιμότερον δῶρον δι' ὅλους τοὺς εὐνοουμένους σας μικρούς.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ.

—

I

Ἡ βασιλόπητα.

Τὸ σπῆτι λάμπει ὁλόχαρο. Εὐτυχισμένη φαμελιὰ
Γιὰ τὴν καλὴ πρωτοχρονιὰ ἐκεῖ 'μαζεύθη πάλι,
Ἀφράτη βασιλόπηταν ἀνάμεσα προβάλλει,
Κι' ὅμοια 'μπροστά της σκύφτουνε ξανθὰ καὶ κάτασπρα [μαλλιά.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ 'ς τὸ κόψιμο τί προσοχὴ, τί σιγαλιά!
Καὶ φρονιμαίνουν τὰ παιδιὰ, κι' εἶνε παιδιὰ οἱ μεγάλοι...
Καλότυχος ποῦ τὸ φλωρὶ περήφανα θὰ βγάλῃ,
Κρυφτὸ 'ς τὸ κομματάκι του, σὰ χρυσοπούλι ἀπ' τὴ φω- [λιά.—

Καὶ 'ς τὴ μεγάλη φαμελιὰ τοῦ κόσμου, ποῦ διψᾷ γι' αὐ- [ταὶς,
Παρόμοια βασιλόπηταις γιὰ πόσους εἶνε λατρευταὶς
Ὁ πλοῦτος, ἡ γυναῖκα, ἡ ἐργασία!

Καλότυχος ποῦ ἀπλώνοντας τὸ χέρι του γιὰ νὰ χαρῇ
Τὸ τυχηρὸ κομμάτι του, θὰ ναῦρῃ, σὰ χρυσὸ φλωρὶ,
Κρυμμένη μέσα ἐκεῖ τὴν εὐτυχία!

—

II

Ἡ κούκλα.

Τὶ τὴν κυττᾷς, μικρούλα μου, μὲ μιὰ ματιὰ θλιμμένη
Τὴν κούκλα τὴ χρυσόμαλλη μὲ τὴ στολή της τὴ λευκή;
Γέλα, μικρούλα μου, γιὰ σὲ τὴν ἔχω ἀγορασμένη!
Ἄνοιξε τ' ἀγκαλάκια σου, καὶ κρύψε την σφιχτὰ ἐκεῖ.

Ναννούρισέ την μὲ φωνὴ μητέρας μελωμένη,
Κ' ἴσα μὲ τὸ κορμάκι της μιὰ κούνια στρῶσ' της μαλακή..
Γιὰ κύττα την! ἐξύπνησε κοπέλλα ἀνθισμένη!
Τρέξε ναύρῃς ἕνα γαμπρὸ 'ς τὴ νύφη τὴν εὐγενική.

Γίναν οἱ γάμοι· τὶ φωναῖς, τὶ βιός, τὶ ζαχαράτα!
Καὶ τώρα; ὁ Χάρος ἔσβυσε τῆς κόρης σου τὰ νιάτα!
Κλάψε, μικρούλα δύστυχη, ταὶς περασμέναις σου χαραῖς..

... Μικρούλα μου, ξέρεις γιατὶ κι' ἡ πιὸ τρελλαὶ παι- [δούλες,
Σὰν ἔρθ' ἡ ὥρα, γίνονται τόσο σωσταὶς μαννούλες;
Γιατ' εἶνε μάννες, κι' ἀγαποῦν καὶ λαχταρᾶν—ἀπὸ μι- [κραῖς.

—

III

Καὶ πάλιν ἡ κούκλα.

Ἡ κούκλα, τῆς Ντουντούλας ἡ χαρὰ,
Στὰ χέρια της γιὰ ἰδὲς πῶς ἔχει γίνει!
Κορδέλαις ῥοδαραῖς, μαλλιὰ σγουρὰ,
Μισὸ στολίδι δὲν τῆς ἔχει μείνει.

Καὶ πῶς τὴν ἀσχημίζ' ἡ συμφορά!
Σκουπίδι τὴ θαρρεῖς γιὰ τὸ κοφίνι.
Μὰ ἡ μικρή της ἄκαρδη κυρὰ
Τώρα ἴσα ἴσα χάνεται γιὰ 'κείνη...

Γυναῖκες, ὅσαις μία σας ματιὰ,
Χωρὶς νὰ κλιῇ ἀγάπη, ἔχει φωτιὰ,
Ἀλλοίμονο ἂν 'ς ταὶς φλόγες σας πιαστοῦμε!

Ἔτσι κι' ἐμεῖς 'ς τὰ χέρια τὰ δικά σας
Σὰν κούκλαις χαλασμέναις καταντοῦμε.
Τὸ ὄνειρο εἶν' αὐτὸ τῆς ἐμορφιᾶς σας!

—

IV

Σ' ἐσᾶς ποῦ λαχταρῶ.

Ἀπ' τὴν αὐγοῦλα σήμερα 'ς ἐσᾶς ποῦ λαχταρῶ
Μ' αὐτὸ τὸ τραγουδάκι μου ἀνοίγω τὴν καρδιά μου:
Μαζῆ σας παίζω, χερουβὶμ μικρούλια, ὅπου σᾶς 'δρῶ,
Πετῶ σιμά σου, ἀδέρφι μου, ποῦ εἶσαι μακρυά μου.

Σᾶς φέρνω, ἄνθοι τοῦ κήπου μου, γαστρούλες καὶ νερὸ,
Φῶς καὶ χαρὰ σοῦ εὔχομαι, σπητιάτικη γωνιά μου·
Νὰ τὸ στερνὸ τῆς φτώχειας μου, ὦ φτώχεια, θησαυρὸ,
Καὶ ἐσύ, γαλάζιε οὐρανὲ, τ' ἀστέρινα ὄνειρά μου.

Ἔχω γιὰ 'σένα, ἐμορφιὰ, τὰ πιὸ γλυκά μου λόγια,
Τὸ πιὸ ζεστό μου ἀγκάλιασμα, ὦ ἀκριβὴ φιλία·
Ὀρφάνια ποῦ σ' ἐγνώρισα, σοῦ στέλνω, μοιρολόγια,

Τὴν πιὸ βαθειά μου προσευχὴ, ὦ μακρυνὴ εὐτυχία,
Τὰ δάκρυά μου, δυστυχῆ, τὰ νιάτα μου, πατρίς μου,
Καὶ τὴν καρδιά μου ὁλόχρυση, ὦ κόρη τῆς ψυχῆς μου.

—

V

1 Ἰανουαρίου 187...

Εἶν' ὅλα νέα σήμερον,
Ἔτος, δωρήματα, ἐλπίδες,
Καὶ μόνον τὴν καρδίαν μου
Ἀρχαῖαι δέρουν καταιγίδες...

Ἐν Μισολογγίῳ.

Κωστῆς.